בת לוי מן המעשר בת כהן מן התרומה ואין יורשים של זה יורשים יורשים של זה יורשים

כתובתה ואם מתו אחיו של זה ואחיו של זה

חולצין ולא מייבמין שמשינה שמו ושמה שם

עירו ושם עירה תצא מזה ומזה וכל הדרכים

האלו בה יכל עריות שאמרו צרותיהן

מותרות הלכו הצרות האלו ונישאו ונמצאו

אלו איילונית תצא מזה ומזה וכל הדרכים

האלו בה יהכונם את יבמתו והלכה צרתה

ונישאת לאחר ונמצאת זו ישהיתה איילונית

תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה ®כתב

יסופר גם לאיש ושובר לאשה ומעה ונתן

. גם לאשה ושובר לאיש ונתנו זה לזה ולאחר

זמן הרי הגם יוצא מיד האיש ושובר מיד

האשה תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו

בה רבי "אלעזר אומר באם לאלתר יצא אין

זה גם אם לאחר זמן יצא הרי זה גם לא כל

הימנו מן הראשון לאבד זכותו של שני:

גמ' מאי מלכות שאינה הוגנת מלכות

הרומיים ואמאי קרי לה מלכות שאינה הוגנת משום דאין להם לא כתב ולא לשון

אמר עולא מפני מה תקינו מלכות בגימין

ימשום שלום מלכות ומשום שלום מלכות

תצא והולד ממזר אין ר"מ למעמיה יידא"ר

המנונא משמיה דעולא אומר היה ר"מ כל

המשנה מממבע שמבעו חכמים בגימין

יהולד ממזר: לשום מלכות יון: וצריכא

דאי אשמועינן מלכות שאינה הוגנת משום

דמליכא אבל מלכות מדי ומלכות יון מאי

דהוה הוה ואי אשמעי' מלכות מדי ומלכות

יון משום דמלכותא הוו אבל בנין הבית מאי

דהוה הוה ואי אשמעינן בנין הבית דאמרי

קמדכרי שבחייהו אבל חורבן הבית דצערא

הוא אימא לא צריכא: יהיה במזרח וכתב

במערב: מאן אילימא בעל היינו שינה שמו

ושמה שם עירו ושם עירה האלא שלאו סופר

ייכראמר להו רב לספריה וכן אמר להו רב הונא לספריה יכי יתביתו בשילי כתובו בשילי

ואע"ג דמימסרן לכו מילי בהיני וכי יתביתו

בהיני כתובו בהיני ואע"ג דמימסרן לכו

מילי בשילי אמר רב יהודה אמר שמואל

הלכה ד סמג עשין ג טוש"ע

אה"ע סימן הכט סעיף יג וסיי קנ סעיי א: מא ב מייי שם פ"י הלי יא

סימן קנא: מב ג מיי׳ שם פ״א הלכה כז

סמג שם טור אה"ע סימן קכ: מג ד ה מיי שם פ"א הלכה

פה סמג עם עום ע אה"ע סימן קכח סעיף א: בד ו מיי" שם ופכ"ג

סמג שם (וסימן לד) טוש"ע אה"ע סימן קס סעיף ו

כה סמג שם טוש"ע

ר מיי' שם ופכ"ג מהלכות מלוה הל' ו

סמג שם טוש"ע אה"ע

א) [יבמות לא:], כ) שם, ג) שם, ד) בדפו"ר שהי' ול"ל שהיא, ה) שם, ו) [עי' תום' ע"ב ד"ה כתב], ז) [בסדר המשנה וברי"ף ורמב"ם איתא אליעזר], ח) בדפו"ר מלכות הרשעה, ע) לעיל ה: וב"מ יא ששיא, "ש) נשיר יאי זכ מ נה:], יא [לעיל ה: ובב״מ נה: איתא יוציא והולד ממזר, ירש"י לעיל ה: איתא יוצא מי שנשאה בגט זה.], יא) [מיכת לאו משולל הכנה ויתכן הגירסא דאי ברא״ם אלא אסופר כדאמר לדי התנק יסגיו סט ילטי כל טים אלא אסופר כדאמר להו רב וכו' ונתוס' ינמות לא: ד"ה היה וכו' העתיקו אלא סופר], יכ) ב"ב קעב. יכמות קטו,, יג) בכת"י איתא: אמר רב וכ"ה בחום' לקמן ע"ב לחד גירסא, יד) [במדבר ה], טו) [יבמות ב.], טו) [ביבמות מט.], יו) בדפו"ר דקי"ל. והוא ביבמות מג:, יח) [ע"ב], יע) בדפו"ר נוסף: והיינו דכמיב בזוי אמה מאוד. והוא דכתיב בזוי חתה מחד. יהות פסוק בעובדיה א', ל' [ע"ב], לא) [נ"ל בפרק רביעי לד:, ליתא התם בגמ' אלא בתוס' ד"ה והוא דאיתחויק, ועי' בהגחות וחידושים כאן.], כב) מכאן עד סוף הדיבור ליתא בדפו"ר אמנס הר"ן מביא כעין לשון מוס' בשם ר"א טוך ז"ל, כג) [עי' תוס' יבמות לא: ד"ה מלכות וכו' כתבו דבר זה ד"ה מלכות וכו' כתבו דבר זה בשם ר"ת], לד) בדפו"ר הכא, כה) עי׳ בהרח״ש. כו) במהר״ם

מוסף רש"י

נג יא, כנו כיא זכנו בשיקרא אע״פ,

מוסף תוספות א דא"ר הוה ליה למיוהנו לא כתבו כלל דפסול לר״ רמתניתין ר"מ כדאמרינן, והוה רבותא טפי, אלא שינה שמו היינו שכתב שם דגליל ביהודה. מוס' לעיל כא. ד"ה הא בגוז שיש לו ב׳ שמות אחד ביהודה וכתב שם של גליל. מוס' יכמות לא ע"ב ד"ה ת"ם שינה, ב. קורין אותה ביהודה בשם אחד ובגליל בשם אחר וכתב לגרש את אשתו וכותב לגוש און אשוו שביהודה בשם שבגליל בלבד. שיט״ק, ג. אם היה כתוב בן איש פלוני כהן. הלח"ש שם. T. [כיון] דאין צריך לכותבו. הלח"ש שם. ה. 'ןשלן הבעל והאשה ביום הכתיבה. הרא"ש שס. 1. [ד]מי יודע באיזה מקום עומדת האשה וה"ה באיש נמי. הרא"ש שס. I. היה במזרח וכתב במערב (לקמן רגמרא). כח"ם ח רטיניהח. עופ למוטת על כד א תוכתב.

10. וחשיב משאר שטרות.
מוס' ל"ה כ. '. בשבתא
מוס' יכמות קטו ע"ה
דריגלא. מוס' יכמות קטו ע"ה
"ה" הא"ג. וא, ואין תחום
שבת ביניהן, לש" כלה כה
ע"ב. 'ב. [ד]האי דקאמר
אלא אטופר לאו דוקא, אלא משום חששת העדים, דצריך לכתוב בשטר שם העיר שהעדים חותמין בו אפילו נכתב בעיר אחרת, שלא באותו היום במקום אחר. הרא"ש בסימן ט, ועי' מהר"ם בניסן. תוס' סנהדרין לג ע"ל ד"ה חייסינן. ד". במקום שאומרים המזימין. תוס' סנהדרין שם, בשם רש"י. וע"ע בר"ן על הרי"ף כחן. 10. ושולחה לחתן לעיר

בת לוי מן המעשר. קנסא הוא כדמפרש התם (יבמות לא.): מן התרומה. כדאמרי׳ בסוטה (דף כח.) מונטמאה ונטמאה ג"פיד) אחד לבעל ואחד לבועל ואחד לתרומה: ואין יורשין של זה. בנים שהיו לה ממנו: יורשין כתובתה. ביבמות (דף לא.) פרכינן כתובה מאי עבידתה הא קתני אין

לה כתובה ומשני כתובת בנין דיכרין שתקנו חכמים שירשו בניה יתר על חולקיהון דעם אחוהון כשמתה בחיי בעלה ואע"פ שבעלה יורשה הכא לא שקלי דקנסה קנסו: החיו. של שני חולן מדרבנן כדפירשנו גבי גט שמא יאמרו גירש זה ונשא זה ואחיו של ראשון לריך לחלוך מן התורה: ולא מייבמין. משום קנסח: שינה שמו ושמה. בגט: וכל הדרכים. המפורשים למעלה במשנתינו: כל עריות שחמרו לרותיהן מותרות. חמש עשרה עריות שאמרו חכמיםשו שלרותיהן מותרות לינשא לשוק בלא חלינה כשמתו בעליהן בלא בנים: הלכו הצרות. של עריות: ונישחו. לשוק: ונמלחו. העריות איילונית ואיגלאי מילתא שהיו קדושי המת בטעות ונמצאו שלא היו אלו לרותיהן ולא פטרום העריות האלו מן החלינה: מנא מוה. מבעל שנישאת לו: ומוה. מן היבם: וכל הדרכים האלו בה. וביבמות (דף זב.) מוקמינן לה : כר"ע דאמרשו יש ממזר מחייבי לאוין יהלכה לרחה ונישאת לאחר. יי וקיי" ביאת האחת פוטרת לרתה: ונמלאת. זו שנתייבמה: איילונית. ואין לה יבומים שהרי לא אשת המת היתה ונמנא שלא נפטרה נרתה ונישאת לשוק בלא חלילה: מצא מוה ומוה. מבעל זה ומיבמה הראשון: כסב סופר. אחד גט לאיש לגרש בו אשתו: ושובר. לאשתו שתמסור לבעל כשיפרע לה כתובתה וטעה הסופר כשמסר להן השטרות ונתן גט לאשה ושובר לאיש והם מסרו זה לזה והלכה זו ונישאת כסבורה שזה גט שמסר לה בעלה וזה סבור שמסרה לו אשתו שובר: יולה מסחס ידי החיש. שמוליאו לפנינו להראות שוברו והרי הוא גט: אם לאלתר. בגמ'ים מפרש: לא כל הימנו. אין הכל כדבריו להאמינו: לאבד זכוחו של שני. שנשאה דאמרי׳ קנוניא היא ביניהם והחליפו השטרות לחחר שניסת: בב" שאין להם לא כתב ולא לשון. אלא משל אומה אחרתיש: משום שלום מלכות. שיהא לנו שלום עמהם שיאמרו חשובים אנו בעיניהם שכותבים שטרותיהם בשמינו: יוליא והולד

ממור. בתמיה: ר"מ לטעמיה. סתם משנה ולקמן? נמי אמרינן זו דברי ר"מ: משום דמליכה. עכשיו היא מולכת לפיכך יתקנא בה המלך של מלכות זו ויקפיד עמנו: מאי דהוה הוה. כבר עברו ואבדה קנאתם שאין מתקנא בהן דהא דקתני מתני׳ לשום מלכות מדי ויון שמונה למנין שהתחילה מדי למלוך בימי דריום או למנין שהתחילה יון למלוך: דאיכא שם מלכות. הלכך חיישינן דלמא קפיד המלך הזה: כי יסביסו בהיני. לכתוב שטר: כסבו. בתוכו שבהיני נכתב ואף על גב דמימסרן כו':

אחרת שהוא מקום חופה וכותבין שם עיר החופה ששם חותמין. מוס' יגמות לא: ד"ה היה במולח. 10. אמנס במוס' יגמות אס, וכן במוס' ישנים אם כמבו דאף לכתחילה נוהנים כן נכתונות, ע"ש עוד. וו. ועכשיו ימנו מזמן הכתוב בו כדין פשוט, שלא ידעו דתחילתו מקושר היה. חוס׳ לעיל יז ע"ל ד"ה

שמו ושמה בו'. לא שינה ממש א כדאמר יא) בפ"ב (דף כ) וכן שם עירו ושם עירה לא ששינה ממש אלא שיש לאותה העיר שני שמות בשני מקומות ב: לשם עירו ושם עירה. אומר ר׳ יצחק דהיינו דווקא עיר שדרין בה אבל עיר שנולד בה אפי׳ שינה כשר

כיון שה"ל לכותבו כלל שהקדמונים שהרגילו לכותבו משום שאם יארע שיש שם יוסף בן שמעון אחר יהיה בו סימן ע"י מקום לידה ותדע כי כמה פעמים כותבים מקום הלידה על פי הבעל או האשה ואם שינה פסול לא היה נכון לכותבו אלא ע"פ עדים ולא דמי לאשתמודעינהו דאפי׳ מפי קרוב או אשה נאמן בהחולך (יבמות דף לט:) דשם קל הדבר לברר ועביד לאיגלויי טובא ועוד דאשתמודעינהו לריכין להעיד כדי שלא תתעגן אבל כאן מה לנו לתקן לכתוב מקום הלידה בחנם כיון שע"י כך יכול לבא לידי פסול אם ישנה אלא ודאי אפי׳ שינה כשר ור״ת הביא ראיה שאין שטר נפסל כשנשתנה בו דבר שחין לריך מדחמר בפ"ב דכתובות (דף כד:) דאין מעלין משטרות ליוחסין דלאו אכולה מילתא קא מסהדי אלא אמנה שבשטר ולא על מה שכתוב שהוא כהן ד אלמא אפילו אינו כהן השטר כשר וסברא הוא דעדים לא קיימי אלא על עיקר מעשה ומעשה באחד ששינה בגט מקום לידתו והכשירו ר"י והרבה פעמים כשלא היה להם ברור מקום הלידה הי׳ אומר אל תכתבוהו כלל ומקום עמידה ה נמי א״ל לכתוב דהא כל גיטין הבאים ממדינת הים אין כותבין מקום עמידת האשה י כי ולהכי לא מוקי ליה ובעל ובשינה מקום עמידתו כדמוקי אסופר משום דפשיטא דאין לריך לכתוב מקום עמידתו: מפני מה תקנו מלכות בגישין. וא״ת והא אמרינן בפ״ק דמסכת ע"ז (דף י.) ובגולה אין מונין אלא למלכות יון בלבד אלמא לא חיישינן לשלום מלכות ואור"י דדוקא בגיטין יש לחוש לשלום מלכות שמקפידין לפי שהוא דבר גדול חמפרידין איש מאשתו שכם: בי יתביתו בהיני בו׳. ואור"י דאלו שתי מקומות סמוכין הן זה לזה כדאמרינן בפ"ג דבילה (דף כה:) רב הונא הוו מכתפי לי" משילי להיני ומהיני לשילי משמע דקרובות הן זו לזו יא ולרבותא נקטינהו ידי הני דאע"פ שאין דומה כל כך לשיקרא כיון שיכול

לבא מזה לזה ביום אחד יש להחמיר

ואור"י דאע"ג דבגט פסלינן היה במזרח וכתב במערב כה וה"ה עדים שלא יחתמו יב מ"מ בשאר שטרות אם כתב שילי בהיני כשר כדאמרי׳ באחד דיני ממונות (סנהדרין לב.) שטר שכתבו באחד בניסן בשמיטה ובאו עדים ואמרו בא' בניסן עמנו הייתם כשר דחיישינן שמא איחרוהו יג וכתבוהו <sup>דד</sup> אלמא אע"פ שלא היה בעיר ביום הכתוב בשטר כשר מ"מ אור"י שאין עושין יפה אותם שרגילים לכתוב כתובה בעיר אחרת שאין מקום החופה מו אע"פ שלא יהיה הסופר שם ביום החופה דלכתחילה לריך ליזהר אף בשאר שטרות כדאמר ליה רב לספריה כי יתביתו בהיני ™וכו׳ אך בשחר שטרות היט לב לשפי היט לב משפי היטין מאוחרין קשה לר"י דבפ' גט פשוט (נ"ב דף קם.) משמע דגיטין מאוחרין היי לר"י דבפ' גט פשוט יילי דיי הייט לי שנים יים מדיין ב

כשרים דאמר גט מקושר שעדיו מחוכו כשר לפי שיכול לעשותו פשוט דאז הוה מאוחר דבמקושר מלך שנה מונין לו שנים (שם קסד:) וביבמות נמי בפרק ר"ג (דף נב.) אמר לכשאכנסנה אגרשנה ה"ז גט אע"פ שכתב מן האירוסין זמן של אחר נישואין א"כ אמאי פסלינן הכא היה במזרח וכתב במערב והלא אם יראו שלא היה סופר בעיר ביום כתיבת הגט יאתרו שאחרוהו וכתבוהו ודוחק הוא לומר דגט מאוחר לעולם פסול וההיא דמקושר שכתב עדיו מחוכו לא איירי בגט אשה אלא מיירי בשטר וההיא דכשאכנסנה אגרשנה שכתבו בו ביום של נישואין קודם הנישואין דלא משתמיט בשום מקום שיהא גט מאוחר פסול וי"ל שמא גט מאוחר אינו כשר אם לא יהיו לבסוף באותה העיר ביום שכתוב בגט הסופר והעדים ועוד י"ל דגט מאוחר ודאי כשר טפי שכתוב מקום שעומד בשעת כתיבה אע"פיי שכשיבא הזמן הכחוב בו לא יעמדו שם הסופר והעדים יחלו שאיחרוהו וכתבוהו אבל היה במזרח וכתב במערב שאינו כותב מקום שעומד באותה שעה פסול משום מיחזי כשיקרא ועוד כי פעמים נודע שלא איחרוהו ויסברו העולם שהקדימוהו:

אין כותבין אלא בשילה מפני שבזמן הכתוב בגט בשילה היו עומדים ואם שינו וכתבו שבהינו נכתב הוא פסול שלמה כותבין אין כוובן איאו בשירות מפני טבובות המובד באם ליידור ומניים ואות בירובים שבותי בנובות אות בירובים בירות במחדרין (מ.) המקום בנטין או בשטרות כדי שתראה עדות שאתה יכול להזימה שההזממה היא תלויה בזמן ובמקום כדתנן בסמדרין (מ.) באיזה יום ובאיזה שעה באיזה מקום ואם יבא להזימן יאמרו להם והלא ביום פלוני עמנו הייתם במקום פלוני נמצא שעיקר

החזמה היא תלויה במקום ובזמן וחלכך אם שינו המקום פסול הוא דהויא לה עדות שאי אתה יכול להוימה וכל עדות שאי אתה יכול להוימה קי"ל דלא שמה עדות: [מרגני"] תצא מזה ומזה. פי אם נשאת בגט זה תצא מן השני מפני שנשאת בגט פסול ואע"פ שחוזר הראשון ונותן לה גט כשר אסורה היא לו מפני שנבעלה לו באיסור וכאשת איש המזנה תחת בעלה דיינינן לה שאסורה לבעל ואסורה לבועל ולראשון נמי אסורה לחזור מפני שונתה תחתיו וצריכה גט מזה ומזה מן הראשון צריכה גט שהרי הראשון היה פסול ומן השני צריכה גט לא מיבעיא בשלום מלכות או היה במזרח וכתב במערב שפסולין מדרבנן וכשרין הן מדאורייתא ותפסו בה קדושי שני שהיא צריכה גט ממנו אלא אפילו בשינה שמו ושמה שהוא פסול מדאורייתא והיא אשת איש ולא תפסי בה קדושי [שני] צריכה גט ממנו שמא היאשון בגט כשר ומש"ה נשאה השני ועכשיו אשת איש יצאה בלא גט הלכך משום גזרה זו אצרכוה גט מן השני כדאמרן בהאשה רבה (יכמות פה:) אין לה כתובה וכו' דמאי טעמא תקינו רבנן כתובה כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה הא תהא קלה וקלה: ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות. מ"ט העאי כתובה כתובה: ולא פירות. פ" דין פירות שתקנו לאשה פדייה מן השביה תחת נכסי מלוג לא אית לה כלום: ולא מזונות אפילו לוותה ואכלה אינו משלם לה: ולא בלאות אפילו לותה האכלה אינו משלם מצובה בעין מנכסי נדונייתה קנסוה חכמים להפסידם מפני שנשאת בונם הכתובה ורא פירות. פיי דין פירות שתקור לאשר הדייה מן השפיה תחת נכסי מרג לא אית לה כרום: ולא מזונתו אפילו לותה ואכלה או מדי או מדיים המן השפיה תחת וכמי מרג לא אית לה כרום: ולא מזונתו אפילו לותה והלבלה או מדיים המן השפיה תחת וכם במורח נכתב במערב שהוא פסול מדרתו לא אמרינן מאי דתפס תפס והולד ממור מזור מזה מור מדאורייתא היכ דבה לא אקרי קהל וכן אם החזור לה הראשון הוי ממור מדרבון לא זה וזה מטמאין לה דאמר מר מטמא הוא ממור מדרבון ולא ממורת דמדאורייתא הוי כשר אלא לוקה גיורת דקהל גרים לא אקרי קהל וכן אם החזור לה הראשון הוי ממור מדרבון לא זה וזה מטמאין לה דאמר מר מטמא הוא לאשתו כשרה שהא ממור מדבון ולא ממורת דמדאורייתא הוי שר אל לוקה גיורת דקהל גרים לא אקרי קהל וכן אם החזור לה הראשון הוי ממור מדרבון לא זה זוה וה מטמאין לה דער מור מציאת אשה לבעלה משום איבה הא תהוי לאשתו כשרה ב"ד עוקרין דברי תורה בשב ואל תעשה: ולא זה וזה זכאין במציאתה מ"ט אמרו רבנן מעשה ידיה לבעלה משום דקאכלה מזוני הכא כיון דמזוני לית לה מעשה ידיה לאו בהפרת נדריה. טעמא אמור רבנן בעל מיפר כדי שלא תתגנה על בעלה הכא כיון דמזוני לית לה מעשה ידיה לאו בהפרת נדריה. טעמא אמור רבנן בעל מיפר כדי שלא תתגנה על בעלה מוום הפאר מוני לית לה מעשה ידיה לאור בידיה הוי: ולא בהפרת נדריה. טעמא אמור רבנן מעשה ידיה לבעלה משום דקאכלה מזוני הכא כיון דמזוני לית לה מעשה ידיה לאור בידיה הוי: ולא בהפרת נדריה. טעמא אמור רבנן בעל מיפר כדי שלא הידיה לאור בידיה הוי: ולא בהפרת נדריה. טעמא אמור רבנן בעל מיפר מדי לבעלה משום היום הלא בתור בידיה הויבור לא במעשה ידיה לאור בידיה בידיה לאור בידיה הויב ולא בהפרת נדריה. מור בנן בעל מיפר בידים להוד בידיה הויב ולא בהפרת נדריה. מור בידים בידים בידי להוד בידי הידים בידים בידים בידים בידים בידים בידים המור בידים בידים בידים הודים בידים בידי

וטוש"ע ח"מ סימן מג סעיף פסקי רי"ד שאיז להח לא כחר ולא לשוז. או שכתבו לשם מלכות מז או יון או שמנה לחרבן הבית או לרויוו ולא הזרירו רו או לבנינו ולא הזכיוו בו שנת המלך המולך בבבל הוא פסול: אמר עולא מפני מה תהנו מלכות בגיטין משום . שלום מלכות פי׳ כל כך חשובין אנו בעיניהם שכותבין זמן שטרותיהן על שכווגבין וכון שטוווניהן על שמינו: ומשום שלום מלכות תצא והולד ממזר אין ר״מ . לטעמיה דאמר רב המנונא לטעמיה ואמו דב המנוגא משמיה דעולא אומר היה ר"מ כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בגיטין הולד ליה רב נחמן בגולה אין . מונין אלא למלכי יון הוא . דק ואשכח דתניא בגולה לא מוניז אלא למלכי יון ומהכא מוכח דלא קפדינן [בשטרות] בשלום מלכות ואף בגיטין נמי היו מוניז למלכי יוז שאינה הוגנת וכו' עד תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו מה המה זכל הדוכים האלד בה ואפי׳ רבנן דפליגי עליה דר׳ מאיר ואמרי הולד כשר מודו דתצא כדאמרינז לקמז

נהגו לכתוב למלכות יון ולא . חיישינן לשלום מלכות משום דחזו דלא הוו קפדי עלייהו ואין לומר דוקא לשטרות קאמר ולא לגיטין דכל טעמא קאמר ולא לגיטין דכל טעמא דמילתא אינו אלא משום שלום מלכות ואם לא חשו בשטרות לא יחושו בגיטין ולא ודאי כל גט נהגו לכתונ למלכי יון וכיון דבמנהגא תליא מילתא לא חיישינן . למתני׳ וגם מה שאנו נוהגין למנות לבריאת העולם בין . לגיטין בין לשטרות כשר הוא היה במזרח וכתב במערב וכו׳. מאז אילימא רטל היינו שינה שמו ושמה שם עירו ושם עירה אלא לאו סופר וכדאמר להו רכ למפריה בשילה ואע"ג דמסירי לכו מילי בהינו וכי יתביתו בהינו מביתו בהינו ואע״ג דמסיר מביתו בהינו ואע״ג דמסיר לכו מילי בשילה פי׳ אם נמסר להם לכתוב גט לאשה . לכתבו עד שבאו

בעשרה בניסן שהן צריכין

לכתוב הזמן בעשרה בניסן

שאם יכתבו בא' בניסן הוה

. ליה נכתב ביום ונחתם בלילה

דפסול וצריך להשוות זמן כתיבתו עם חתימתו והלכך

כותבין בעשרה בניסן בזמן שכותבין אותו והלכך הן

צריכין לכתוב שבשילה נכתב

הגט שהרי בעשרה בניסז

שהדברים נמסרו להן בהינו